

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2723200549
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2723200549.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Dominika Horváthová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľubica Spálová, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa A. XXX, XXX XX A., zastúpeného advokátom: JUDr. Andrej Cifra, advokát, so sídlom ul. J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Beňo & partners, advokátska kancelária, s.r.o., Nám. sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. SI-2Csp/19/2023-50 zo dňa 17.10.2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie žalovanej voči výroku II. napadnutého rozsudku **o d m i e t a**.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a III. **potvrďuje**.
- III. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku rozhodol nasledovne:
 - I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi finančné zadostučinenie v sume 1000,- eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
 - II. Súd žalobu vo zvyšku uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia **zamieta**.
 - III. Žalobcovi súd **priznáva** voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorej výške rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.
2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 3 tretia veta, ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).
3. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca sa svojou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi finančné zadostučinenie v sume 3.829 € a náhradu trov konania. V žalobe uviedol, že dňa 13.02.2015 uzatvoril s predávajúcim (AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s.) kúpnu zmluvu na kúpu osobného automobilu Škoda Octavia Combi 1.9 TDI za kúpnu cenu vo výške 7.234 € s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 2.170,20 € bola predávajúcemu uhradená pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 5.063,80 € mal byť predávajúcemu uhradený prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 120151014 uzatvorenej so spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s., právnym predchodcom žalovanej. Krajský súd v Trnave právoplatným rozsudkom sp. zn.

26CoCsp/59/2021 zo dňa 30.11.2022 potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Skalica sp. zn. 3Csp/93/2018 zo dňa 18.05.2021 v ktorom zaviazal žalovanú vydať žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu 5.105,08 € s prísl., určil spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 120151014 zo dňa 13.02.2015 za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca má v súlade s § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nárok na primerané finančné zadosťučinenie od žalovanej, ktorý za viacnásobné porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Žalovaná uviedla, že uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia považuje za neprimeranú a ničím nepodloženú. Poukázala na to, že z rozhodovacej praxe súdov vyplýva pravý opak a teda, že pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno držať ujmy, ktorá žalobcovi hrozila, pretože tento inštitút nemá slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu. Súd prvej inštancie vykonal listinnými dôkazmi a zistil, že okresný súd Skalica rozsudkom sp.zn. 3Csp/93/2018-233 z 18.05.2021, ktorým výrokom I. uložil žalovanému 1/ PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. zaplatiť žalobcovi (A. B.) sumu 5.105,08 € s 5% úrokom z omeškania ročne od 14.02.2019 do zaplatenia a žalovanej 2/ VÚB Leasing, a.s. zaplatiť žalobcovi sumu 5.105,08 € s 5% úrokom z omeškania ročne od 26.02.2021 do zaplatenia s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných dochádza k zániku povinnosti plnenia druhého zo žalovaných. Výrokom II. určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 120151014 zo dňa 13.02.2015 uzatvorenej medzi žalobcom a spol. Consumer Finance Holding, a.s. je bezúročný a bez poplatkov. Výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovaným 1 a 2 spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 3Csp/93/2018 z 30.11.2022 rozhodol takto: I. Odvolací súd pokračuje v konaní s právnym nástupcom pôvodne žalovaného 2/ VÚB Leasing a.s. so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 318 045 a to so Všeobecnou úverovou bankou, a.s.: skrátený názov: VÚB, a.s., IČO:31 320 155, Mlynské Nivy 1, Bratislava (pôvodne žalovaná 1), II. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku I. mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5.105,08 € s 5% úrokom z omeškania od 14. februára 2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, III. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. potvrdzuje, IV. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.01.2023. Najvyšší súd SR o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26CoCsp/59/2021 z 30.novembra 2022 rozhodol rozsudkom sp.zn. 4Cdo/98/2023 dňa 27. marca 2024 tak, že dovolanie zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.05.2024. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 17.10.2024 uviedol, že v čase keď si zobral úver mal zdravotné problémy a s tým súvisiace náklady na liečbu. Splátky úveru nemohol uhrádzať pravidelne z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. Bol dlhodobo práceneschopný a následne zostal invalidný. Bolo to pre neho zlé obdobie, psychicky to zle znášal. Prišiel o zamestnanie a rozišiel sa s partnerkou s ktorou žil v spoločnej domácnosti. Úver si zobral na zakúpenie auto, na dochádzaniedo práce . Pracoval v Bratislave ako maklér. Mal vybavenú živnosť. Z organizačných dôvodov na strane zamestnávateľa bol s ním ukončený pracovný vzťah a od 8/2015 začal pracovať vo VÚB, a.s. Skalica ako riaditeľ pobočky a to do 31.1.2018. V roku 2017 sa mu značne zhoršil zdravotný stav, nemohol si preto riadne plniť svoje pracovné povinnosti a bol s ním ukončený pracovný pomer. Od 2/2018 bol jeden rok práceneschopný, bez príjmu, čo sa prejavilo na jeho finančnej situácii, nemal z čoho splácať úvery. Mal zobratých viac úverov, išlo o spotrebné úvery na rekonštrukciu a zariadenie rodinného domu. Musel preto rodinný dom predať a splatiť úver. V dome naďalej býval ako nájomca. Nevedel sa bližšie vyjadriť k výške požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, túto stanovil jeho právny zástupca. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že žalobca ako riaditeľ pobočky VÚB a.s. mal sčasti ovládať procesy, ktoré prebiehajú na ich pobočke (schvaľovanie úverov a pod.) a nielen plniť plán banky. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že mal zobratých viac úverov, ktoré nebol schopný splácať, pretože mal finančné a tiež zdravotné problémy. Z toho vyplýva, že tieto problémy mu nevznikli len z danej zmluvy o úvere. Týmto nárokom si žalobca mieni kompenzovať svoje finančné problémy.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že spotrebiteľovi vzniká právo na primerané finančné zadosťučinenie v prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi. Medzi tieto osobitné predpisy patria aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a Občiansky zákonník. Uvedené právo je zakotvené v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podľa tohto ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených

zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladu, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti od subjektu, ktorý za to zodpovedá. Nie je pritom právne významné, či spotrebiteľovi reálne vznikla určitá ujma, nakoľko podľa § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z.z. v znení účinnom do 9.6.2013 postačovala iba možnosť vzniku ujmy. Podľa aktuálneho znenia zákona o ochrane spotrebiteľa primerané finančné zadosťučinenie sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022 sp. zn. 7Cdo/92/2021. súde. V danom prípade možno prijať záver, že zo strany žalovanej, jeho právneho predchodcu, došlo k porušeniu spotrebiteľského práva vzhľadom na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Skalica sp.zn. 3Csp/93/2018-233 z 18.05.2021, v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 26CoCsp/59/2021-365 z 30.11.2022. V zmysle uvedeného má súd za to, že predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti požadovať od žalovanej právo na primerané finančné zadosťučinenie bol splnený, keďže žalobca bol v súdnom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia úspešný. Z vyššie uvedeného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je zrejmé, že aj keď kritéria výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie sú stanovené, toho zadosťučinenie má plniť na jednej strane funkciu satisfakčnú a na druhej strane funkciu sankčnú tak, aby dostačujúco odradilo dodávateľa od nekalého konania proti spotrebiteľovi. Tiež ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Súd prvej inštancie na základe uvedeného konštatuje, že žalobca má právo domáhať sa od žalovanej primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko bez právneho dôvodu (keďže požadovaný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov) uhradil žalovanej sumu 5.105,08 €, ktorú mu nebol povinný uhradiť. Súd má za to, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi sa javí ako dôvodné, nakoľko zo strany žalovanej došlo k viacnásobnému porušeniu práv žalobcu, ktorej ochrany sa žalobca úspešne domohol. S ohľadom na uvedené skutočnosti súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie primeraného zadosťučinenia v sume 1.000,- € a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Priznaná suma zároveň predstavuje cca. 20 % z celkovej sumy bezdôvodného obohatenia. Možno tiež uzavrieť, že je primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu, keďže zodpovedá svojmu účelu, t.j. poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného (nesprávne uvedená výška poskytnutého spotrebiteľského úveru, neprimeraná výška úrokovej sadzby, nesprávne uvedená výška RPMN, hrubo porušené povinnosti pri skúmaní bonity spotrebiteľa, vyhlásenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), vplyv konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a vyhodnotil požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia v danej sume za primeranú. Priznaná suma je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel žalobca v dôsledku konania žalovanej trpieť a je takisto satisfakciou postihujúcou žalovanú, ktorý konal ako dodávateľ závadne. Finančné zadosťučinenie požadované žalobcom vo výške 3.829 € (t.j. 75% zo sumy 5.105,08 €) súd považoval za neprimerané, vzhľadom na aplikačnú prax odvolacích súdov (napr. rozsudky KS v Trnave sp. zn. 23CoCsp/36/2020 - vydanie bezdôvodného obohatenia 1.407,67 €, priznané zadosťučinenie 300 €, sp. zn. 9Co/215/2018 vydanie bezdôvodného obohatenia 1.790,18 €, priznané primerané zadosťučinenie 500€, sp. zn. 23CoCsp/14/2020 vydanie bezdôvodného obohatenia 1.685,63 €, primerané zadosťučinenie 300 €). Záverom súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozhodnutia Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2Co/137/2016, 9Co/50/2018, 17Co/17/2018). O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP. Žalobca v základe nároku bol plne úspešný, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanej 100 % (z prisúdenej sumy).

5. Voči tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a žiadala, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, alebo zmenil tak, že žalobu zamietne.

6. Odvolanie odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvej inštancie trpí vadami v zmysle ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pretože súd nesprávne ustálil skutkový základ pre rozhodnutie a taktiež súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď obsah aplikovanej právnej normy nesprávne interpretoval. Žalovaná považuje priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za neprimeranú a ničím neodôvodnenú. Konajúci súd vychádzal predovšetkým z toho, že primerané finančné zadosťučinenie má zodpovedať povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu. Svoje úvahy však bližšie nevysvetlil. Konajúci súd zároveň uviedol, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mala vychádzať z výšky bezdôvodného obohatenia (v konkrétnom prípade 20% zo sumy bezdôvodného obohatenia). Žalovaná s takýmto názorom súdu prvej inštancie zásadne nesúhlasí a tento považuje za nesprávny. Výška bezdôvodného obohatenia je v takom prípade ovplyvnená predovšetkým výškou úveru, čo pri argumentácii súdu prvej inštancie by znamenalo, že čím vyšší úver sa spotrebiteľovi poskytne „zadarmo“, teda bez úrokov a poplatkov, tým vyššie finančné zadosťučinenie by sa mu malo priznať, čo by bolo okrem iného extrémne nespravodlivé aj voči jednotlivým spotrebiteľom. V neposlednom rade je potrebné zdôrazniť, že dostatočnou satisfakciou pre žalobcu, je už len to že mu žalovaná vrátila sumu uhradenú nad rámec istiny úveru. Žalovaná teda poskytla žalobcovi finančné prostriedky vo výške 6.097,80 € bez akejkoľvek odplaty. Poukázal na rozsudok KS Prešov, sp. zn. 8CoCsp/13/2021. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však v žiadnom prípade nemá slúžiť na finančné obohatenie sa konkrétneho subjektu, ako sa to javí v tomto prípade. Jeho zmysel by mal spočívať v poskytnutí satisfakcie v prípadoch, kedy došlo k závažnému porušeniu práv alebo povinností spotrebiteľov, čo sa v danom prípade nestalo.

7. K odvolaniu sa vyjadril žalobca s tým, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dôkladne a dostatočne odôvodnil. V obdobných typoch konaní je podľa nášho názoru namieste akcentovať sankčnú funkciu finančného zadosťučinenia voči nepoctivým dodávateľom finančných služieb, ktorí dlhodobo a zámerne ignorujú zákon tak ako žalovaná Všeobecná úverová banka, a.s. a spoliehajú sa na to, že priemerný občan Slovenskej republiky sa neozve, ostane pasívny a na obranu nebude pomýšľať. Žalovaná vo svojom odvolaní rozoberá okolnosti, ktoré už nemajú v tomto štádiu žiadnu právnu relevanciu, pretože boli právoplatne vyriešené v súdnom konaní na OS Skalica sp. zn. 3Csp/93/2018. Žalovaná na svoju obranu vo väzbe na uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie fakticky takmer nič neuvádza a jej tvrdenia polemizujú s právoplatne judikovaným porušením právnej povinnosti samotnej žalovanej. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený aj vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi. Je preto založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Výsledkom prijatým na základe takejto žaloby, sa deklaruje existencia protiprávneho konania žalovanej ako dodávateľa. Účel ku ktorému má uvedená žaloba slúžiť je zabrániť takémuto konaniu odporujúcemu zákonu, ktorý navyše poškodzuje práva spotrebiteľov (bližšie Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: 6Cdo/127/2017 zo dňa 30. 01. 2019). Napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť.

8. Žalovaná v odvolacej replike uviedla, že už vo svojich predchádzajúcich, či už ústnych alebo písomných podaniach poukazovala na úmysel žalobcu, ktorý ho viedol k podaniu predmetnej žaloby, a ktorým je maximalizácia svojho príjmu a užitku na úkor nepochybne silnejšieho subjektu akým žalovaná je. O uvedenom úmysle svedčia nie len písomné podania žalobcu, ale aj jeho ústna výpoveď dňa 17.10.2024. Na predmetnom pojednávaní samotný žalobca pri svojom výsluchu uviedol: „... Dva roky som bol bez príjmu, čo sa prejavilo aj na mojej finančnej situácii. Ťažko som preto niesol svoje povinnosti, ktoré mi vznikli zo zmluvy o úvere, nemal som z čoho splácať úver, okrem toho som mal aj ďalšie úvery...“ Z vykonané dokazovania je teda viac ako zrejmé, že zo strany žalobcu dochádza k prispôsobovaniu si príslušných zákonných ustanovení v snahe maximalizovať svoj zisk na úkor ekonomicky silnejšieho subjektu. Žalovaná vo svojich predchádzajúcich podaniach poukazovala na rozhodnutia, ktorými bola výška finančného zadosťučinenia za porušenie práva spotrebiteľa priznaná nanajvýš v rozsahu 50-100 EUR (napríklad rozhodnutie KS PO, sp. zn. 8CoCsp/13/2021). Priznanie finančného zadosťučinenia vo výške, ktorá je 10-20 násobne vyššia, sa podľa názoru žalovanej javí byť zjavne neprimeraná a neopodstatnená.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka

použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a v časti, kde odvolací súd odvolanie neodmietol, boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch I. a III. vecne správny.

10. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

11. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

12. Žalovaná podala odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Pokiaľ ide o výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba vo zvyšku uplatneného nároku na zaplatenie primeraného zadosťučinenia zamietnutá, uvedené nemožno považovať za rozhodnutie v neprospech žalovanej, preto súd odvolanie žalovanej voči výroku II. rozsudku odmietol (výrok I.).

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalovanou, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru ohľadom dôvodnosti nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie v priznanej výške.

14. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na (výstižné, správne a presvedčivé) odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie odvolateľky, dopĺňa iba nasledovné:

15. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení ku dňu podania žaloby, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Odvolateľka namieta predovšetkým to, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie v neprimeranej výške, pričom svoje závery nedostatočne zdôvodnil. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj obsah spisu a dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa s otázkou dôvodnosti nároku žalobcu, ako aj primeranosťou výšky priznaného finančného zadosťučinenia komplexne a vyčerpávajúco vysporiadal v bodoch 14. – 18. odôvodnenia rozsudku, pričom odvolací súd nenachádza dôvod sa od záverov súdu prvej inštancie akokoľvek odchýliť. Je potrebné mať na pamäti, že citované ust. § 3 ods. 5 má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovoliť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

17. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. (rozsudok NS SR, sp. zn.: 6Cdo/127/2017)

18. Po preskúmaní napadnutého rozsudku má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie presvedčivo a vyčerpávajúco zdôvodnil, ktoré kritériá posudzoval pri otázke primeranosti finančného zadosťučinenia a dostatočne tak vysvetlil svoju úvahu, ktorá viedla k stanoveniu finančného zadosťučinenia vo výške 1000,- eur (oproti žalobcom požadovanej sumy 3.829,- eur). Súd prvej inštancie zohľadnil, že žalobca bez právneho dôvodu (keďže požadovaný úver bol vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov) uhradil žalovanej sumu 5.105,08 €, ktorú mu nebol povinný uhradiť, ďalej to, že zo strany žalovanej došlo k viacnásobnému porušeniu práv žalobcu, ktorej ochrany sa žalobca úspešne domohol. Súd prvej inštancie neopomenul prihliadnúť na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovanej, ktoré spočívalo v nesprávne uvedenej výške poskytnutého spotrebiteľského úveru, neprimeranej výške úrokovej sadzby, nesprávne uvedenej výške RPMN, hrubo porušených povinnostiach pri skúmaní bonity spotrebiteľa. Pokiaľ išlo o výšku o priznanej sumy, súd prvej inštancie zohľadnil aj to, že predstavuje cca. 20 % z celkovej sumy bezdôvodného obohatenia, pričom s prihliadnutím na súdnu prax v obdobných veciach, nijako nevybočuje z rámca obvykle priznávaných nárokov na finančné zadosťučinenie, pričom poukázal na aj viaceré rozhodnutia odvolacieho súdu.

19. Pokiaľ ide o námietku odvolateľky, že súd prvej inštancie uviedol, že výška finančného zadosťučinenia by mala vychádzať z výšky bezdôvodného obohatenia (v danom prípade 20% z výšky bezdôvodného obohatenia), lebo v takom prípade nastane situácia, že čím vyšší úver sa spotrebiteľovi poskytne bez úrokov a bez poplatkov tým vyššia bude aj výška finančného zadosťučinenia, s uvedeným názorom odvolateľky nemožno súhlasiť. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí zdôraznil, že nie je právne významné, či spotrebiteľovi vznikla určitá ujma, napr. aj v podobe bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Percentuálny prepočet výšky priznaného finančného zadosťučinenia pomerom k výške bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie uviedol len ilustratívne na zdôraznenie svojich záverov, prečo nepriznal žalobcovi nárok na finančné zadosťučinenie v maximálnej (žalovanej výške), ale ani na hranici jeho minimálnej výšky.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že základným predpokladom úspešného uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa. Toto porušenie povinností zo strany žalovanej žalobca preukázal, vzhľadom na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Skalica sp. zn. 3Csp/93/2018-233 zo dňa 18.05.2021, v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 26CoCsp/59/2021-365 zo dňa 30.11.2022. Už len táto samotná skutočnosť odôvodňuje nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. Pri posudzovaní primeranosti žalovanej čiastky súd prvej inštancie správne zohľadnil intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa, preto priznaná suma finančného zadosťučinenia vo výške 1000,- eur je z pohľadu odvolacieho súdu primeraná a adekvátne zohľadňujúca mieru porušenia povinností žalovanej v kontexte ochrany žalobcu ako spotrebiteľa.

21. Nemožno prisvedčiť odvolateľke ani v tom, že by priznaná suma predstavujúca finančné zadosťučinenie mala slúžiť na finančné obohatenie žalobcu na úkor ekonomicky silnejšieho subjektu.

V tomto smere odvolací súd opätovne prizvukuje funkciu inštitútu finančného zadosťučinenia, a to satisfakčnú, ako aj sankčnú s cieľom odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, preto pokiaľ súd prvej inštancie správne vyhodnotil splnenie podmienok pre priznanie žalobcovi nároku na finančné zadosťučinenie, tento nárok nemožno chápať a hodnotiť ako prostriedok na obohatenie sa spotrebiteľa, pričom vydanie samotného bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovanej, satisfakčnú funkciu neplní a ani plniť nemôže. Je preto vecou žalovanej, aby pri poskytovaní spotrebiteľských úverov konala s náležitou obozretnosťou a s dôrazom na dodržiavanie právnych predpisov regulujúcich ochranu spotrebiteľa.

22. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovanou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

23. Odvolací súd uzatvára, že závery súdu prvej inštancie sú správne, a preto vo výroku I. vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie, včítane závislého a vzhľadom na spôsob rozhodnutia aj vecne správneho výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania, s použitím § 387 CSP potvrdil.

24. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

25. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi (a to aj v časti, kde odvolací súd odvolanie odmietol, aj v časti kde napadnutý rozsudok potvrdil) priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu, s tým, že odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).